

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

Διαρκές.

Ἔνα. Μὴ χάνεις, γιὰ γυναικοδουλειὰς δὲν γράφω.

Δύο. Δεατιζιὲς δὲν δέχομαι οὔτε μὲ ὑπογραφαῖς, οὔτε μὲ πληρωμῆς.

Τρία. Ἀτομικὰ δὲν δέχομαι, καὶ ὅποιος σὰς κακόμαθε νὰ σὰς ξεκακομάθη.

Τέσσαρα. Ἐγὼ μασκαρὰς δὲν εἶμαι, γιὰ νὰ γράφω τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου τὰ ἀτομικὰ πάθη, καί,

Πέντε, στὰ μάτια σας, νὰ προσέχετε καλὰ νὰ μοῦ γράφετε πρόματα ποῦ νὰ μποροῦν νὰ ὀφελήσουν τὴ κοινοῖα, ἀλλοιῶς σὰς ἔχω κατὰ συνέγεια. Καταλάβετε ;

Ὁ Γέρος

λέουν ἀσθενάει βαρειά. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν φυλάξῃ. Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ τὸν Κουμουνοῦρο καὶ τὸν Τρικοῦπη. Γιατὶ ἀφοῦ χάσαμε τὸ γερο-Βούλγαρη, τὸν Ζαίμη καὶ τὸν Δεληγιώργη, αὐτοὶ οἱ δυὸ μᾶς ἔμειναν. Εἰς τὸ διάστημα τοῦ πεθαμοῦ τους κἀνέννας δὲν εὐρέθηκε νὰ τοὺς ἀντικαταστήσῃ. Ἐστέρησε ἡ Ἑλλάδα ἀπὸ μεγάλα πνέματα, ἂν ὁ Θεὸς βάνῃ τὸ χέρι του καὶ μᾶς πάρῃ τὸν Τρικοῦπη ἢ τὸν Κουμουνοῦρο, τότενες θὰ πῆ, ὅτις μᾶς παραδίνῃ στὴ διάκρισι τοῦ διαβόλου, γιὰτις ἀπὸ τὸν Διληγιάννη δὲν ὑπάρχει κάμμειά προκοπῆ.

Τὸν Κουμουνοῦρό μας καὶ τὸν Τρικοῦπη μας,

Σῶσε Θεέ !

Γιατὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, — εἶνε βασκελοκουκούλωσέ τους.

Ὅσο γιὰ τὸν Λεωνίδα Δεληγιώργη, αὐτὸς ἀκόμη δὲν ἤρθε ὁ καιρὸς του γιὰ νὰ λάβῃ ἐξουσία, ὥστε θὰ μείνῃ αὐτοκράτορας τῆς πολιτικῆς ὁ Δεληγιάννης, καὶ τότε ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἐλεήσῃ.

Ὁ Φόρος τοῦ Καλλιγᾶ.

Ὄντας σ' ἓνα βασίλειο κάθε χρονῆς βάνουμε καὶ νέους φόρους, χωρὶς ποτές ν' ἀφαιροῦνε καὶ κἀνένα, θὰ πῆ, ὅτις τὸ βασίλειο αὐτὸ δὲν στέκει καλὰ στὰ ποδάρια του, καὶ ὅτις λίγα θὰ ἦναι τὰ χρόνια του, καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀποδειγμένο, ὅτις συνέβηκε σὲ χίλια βασίλεια, ὡς καθὼς καὶ στὴ γειτόνισά μας τὴ Τουρκιά, ἢ ὅποια ἀπὸ τὸ καιρὸ ποῦ ἄρχισε καὶ δανειζότανε καὶ αὐζανε τοὺς φόρους, ἐπῆρε τὴ κάτω βόλτα μιὰ γιὰ πάντα.

Ὄντας ὁ Περικλέας ἄρχισε τὸν πόλεμο μὲ τοὺς Μωραΐταις,

εἶχανε οἱ Γκαγκαρεοὶ στὸ ταμεῖο τῆς Ἀκρόπολις 240 μιλιοιούνακια δραχμαῖς, 34 χιλιάδες στὸ ποδᾶρι στρατὸ καὶ 300 βατσέλα τρικάρτα καὶ φεργάδες, καὶ γι' αὐτὸ ἐβάσταξαν τὸν πόλεμο 25 σοῦ λέει ὁ ἄλλος χρονάκι, ὄντας δὲ στὰ τελευταῖα πῆγαν νὰ πολεμήσουν τὸν Φίλιππα τὸν Μακεδῶνο, ὁ φουκαρῆς ὁ Δημοσθένης ἐφώνασε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, θέλομε παραδες, καὶ χωρὶς αὐτοὺς τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τοὺς βροῦνε, ποῦ δὲν ὑπαρχε πλέον οὔτε τσεντέσιμο στὸ ταμεῖο, καὶ γι' αὐτὸ καὶ ἄρπαξαν καὶ τὴ παπᾶρα στὸν πόλεμο τοῦ Φίλιππα καὶ καταστράφηκαν καὶ πῆγαν κατὰ διαόλου ἀπὸ τότες, ὅπως θὰ πηγαίναμε καὶ μεις, ἂν κάναμε τὴν κουταμάρα νὰ τὰ βάνουμε μὲ τὴ Τουρκιά στῆς ἐπιστρατείας τὴν καιρὸ, καθὼς κοκ' ρευότανε καὶ ἔλεγε ὁ Τρικοῦπης, ὁ ὁποῖος ἐπειδήτης καὶ ἐφοβότανε, ἐφοβέριζε.

Μ' αὐτὰ θέλω νὰ πῶ, ὅτι ἔταν μὲ ἀνυπόφορους φ'ρους μᾶς φορτόνουν κάθε χρόνο, θὰ καταντήσῃ νὰ μᾶς κάνουν χειρότε-ρους καὶ ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους, οἱ ὅποιοι ἀπὸ τὰ πολλὰ πλούτη καὶ τὴ μεγάλη πείνα ποῦ τοὺς δαίρνει, μεταναστεύουνε κάθε χρόνο στὴν Ἀμερικὴ γυμνοὶ καὶ ξυπώλητοι, ἐφτακόσαις καὶ ὀχτακόσαις χιλιαδούλαις ἀνθρώπωνε, ὅπως ἄρχισαν νὰ κάνουν καὶ οἱ δικοὶ μας Μανιάταις, γιὰτι οἱ ἀνθρώπωνε ἀπὸ τὸ φρέ, φέε λούπινα, κοντεύουν νὰ γίνουν ἀσκισταμπουναδες ἢ σὰν χλιομπονιάρικα, ἀγκούρια, μὲ συμπάθειο.

Ὄντας εἰς ἓνα βασίλειο ἔχουν τὴν διοίκησις τῆς χώρας οἱ πλούσιοι, σ' ἐκεῖνο τὸ βασίλειο ὁ φτωχὸς λαὸς δὲν μπορεῖ παρά νὰ γίνῃ χαμάλης, ὅπως μᾶς λένε καὶ μᾶς, χαμάλης δὲ λαὸς, ποτέ του δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ ὑψηλὸ φρόνημα, γιὰ τὴν πατρίδα του. Σοῦ λέει ἔτσι κι' ἔτσι χαμάλης εἶμαι, καὶ πλε-ρώνα φόρους μιλιούνια καὶ γιὰ κοροϊδεῖα μοῦ λένε πῶς εἶμαι ἐλεύθερος. Τότες, ἀφοῦ εἶμαι χαμάλης ἔτσι κι' ἔτσι, ἄς ἔρθῃ καλλίτερης ὁ τούρκος πάλι καὶ οἱ Μακαρονάδες, ὅπως ἐγυρέ-ψανε μ.ὰ φορὰ καὶ οἱ Ἐφτανήσιοι μετὰ τὴν Ἐνωσις.

Ὅριστε, κύριοι, κατὰ τὰ ἐπίσημα χαρτιά τῆς σκοτιστικῆς, ὑπάρχουνε σούλη τὴν Ἑλλάδα τετρακόσαις χιλιάδες ψυχαῖς ποῦ δουλεύουνε τὸ καπνὸ, καπνεμπόροι, καπνοπώλιδες, καπνο-φυτευταῖς μετακομισταῖς, καπνοκόφτεις καὶ λοιπά. Κατὰ τὸ νέο νομοσχέδιο ξερετέ τί φόρος βάζετε στὸ καπνὸ ; Ὄχτώ ἐν-νατα στὸ καθαρὸ ἐσόδημα αὐτωνῶνε τῶν 400 χιλιάδων, καὶ τοὺς μένει κι' αὐτωνῶνε τὸ ἓνα τους νὰ φᾶν. Εἶναι σὰν νὰ λέμε φόρος, σὰν νὰ σοῦ λέει ὁ Καλλιγᾶς, φέρε τὴ περιουσία σου οὔλη μικρὴ μεγάλη, καὶ ξέρανε σὺ τὰ κακά σου καὶ κά-νετε παξιμάδια καὶ φάτα .

Τίτοιιοι ἄτιμοι νόμοι ποῦ νὰ δημεύουνε τὴ περιουσία τοῦ πολίτου, δὲν ἔγιναν οὔτε στὴ Γαλλία κατὰ τὸν καιρὸ τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου, ποῦ ἐφούτικωσε ὁ προὔπολογοισμὸς δεκαπέντε δυσεκατομμύρια, μιλλιοῦνι μιλλιοῦνιων φράγκων.

Μάλιστα δὲ, ὅτι μάλιστα στὸ κτηνὸ ἔχει μόνο ἡ Γαλλία, γιατί βρέθηκε νὰ ἴηται, καὶ ἡ Ἀυστρία σ' ὅλα δὲ τὰ ἄλλα βασιλεία τοῦ κόσμου ὑπάρχει ὁ κτηνὸς ἐλεύθερος.

Θὰ μοῦ πῆτε, πολὺ καλὰ, ὅλα αὐτὰ δὲν μᾶς τὰ ἐξηγήσῃ καταλεπῶς; Ἄμ μὴπω, νομίζετε πὼς εἶνε ἡ ἐφημερίδα μου κἀνένας «Χρόνος» τῆς Λόντρας νὰ τὰ χωρέσῃ οὐλα; Τοῦτο μόνο σᾶς λέγω, ὅτι ὁ κύρ Καλλιγᾶς, π.ῦ βραστὴ τὸ σόι τοῦ ἀπὸ τῆ Σμύρνης, ὅ,τις κάνει εἰς τὴν περιουσία τῆς φτωχολογιάς, ὅ,τις ἐκκταν καὶ τὰ πικτρογονικά του τὸν παλαιὸ καιρὸ στὴ θάλασσα, καὶ ἀπόχτησεν πλοῦτος, δηλαδῆς; ἐκεῖνοι ἦτανε πυρκαϊαί τῆς θάλασσας, κρουσάριδες, καὶ τοῦτος τῆς στεργιάς.

Γιὰ τ' ἄλλα νομοσχέδια μεθαύριο, ἔ. α, ἔ. α.

Κύρ κλητῆρα

ἄστο τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι, μὴ τὸ πέρνεις στὸ Γουδί, ἄστο νὰ πεθάνῃ στὸ σπιτί του, καὶ ὅσα ἐξοδα θὰ κάνουν γιὰ τὴ ταφή του, πάρτα.

— Τίποτα, δὲν τ' ἀκούω γὼ αὐτὰ, στὸ Γουδί, ἐκεῖ νὰ ψοφολογήσῃ μαζί με τοὺς ἄλλους.

— Εἶνε ἀμαρτία, τὸ κακόμοιρο, στὴ ζωὴ τῶν πεθαμινω σου. ἄσε το, καὶ σοῦ δίνει ἀπὸ ὅ,τις ἔχει καὶ κῆτις ἀκόμα.

— Σ' ἐμένα τέτοια δὲν περνοῦν. . . Καὶ τί τᾶχ μπόρεῖ νὰ δώσῃ.

— Ἄμ κἀνέναν δεκαχίλιο.

— Δεκαχίλιο; Στὸ Γουδί, στὸ Γουδί!

— Μὲ δυὸ μπάρε μου δὲν συμφωνᾶς;

— Οὔτε μὲ δυὸ, οὔτε τρία. . . Ἄλλ' ἄς ἴηται, ἄς φέρῃ ἓνα 28, σὲ δεκάρες ὅμως. . . καὶ βλέπουμε πάλι.

Μπκίνει μέσα ἡ γετόνιασ τῆς βλογκισμένης καὶ τῆς λέει.

— Γλήγορα ἔιν 28 νὰ φύγῃ ὁ κλητῆρας.

— Κοσιοχτόρικο; Καὶ ποῦ νὰ τῶδρο; Δὲν ξέρεις πὼς πολλὰκις φοραῖς τὰ φέρνω καὶ στενὰ γιὰ τὸν ἐπιούσιο. Πούλησε τὸ καζάνι, καὶ δὸς του νὰ φύγῃ τὸ θεριό.

Τέλος πάντων ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κ'εῖ ξεκονομήθῃ τὸ 28, μετὸ ὅποιο ἐξοικονομήθηκε καὶ ὁ ἄγρυνος κλητῆρας. Συνέθηκε

ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

2 Η ΖΗΛΙΑΡΑ

ΕΒ.

Τριῖδα ὁμοούσιος.

"Ἦτανε τὸ κλῆμα λίγο στραβὸ, τῶρχε κι' ὁ γάδαρος κι' ἀπυροσπουριαστήκε.

Εἴμουνα λίγο διεστραμμένη φύσις, μοῦ δώσανε καὶ ἀπόλυσι, ἐλευθερία, καὶ ἔγινε τοῦ διακόλου κλῆτσα.

Ἀπὸ τὸ καιρὸ ποῦ ἐφτειασκα κείνα τὰ ρεζιλίκια τῶν κοριτσῶνε τῆς γειτονιάς μου, δὲν μ' εἶχα ἐπλέον σὲ ἐμπιστοσύνη, με φώναζαν βρωμόπαιδα, συχαμένο, κακοανθρακμμένο καὶ γυρσοῦζικο.

Τὴ κορίτσα αὐτὴ εἶχανε καὶ ἀδερφάδες, μικρούλια, τοῦ συνδιδαχτικὸ κορίτσα.

Μ' αὐτὰ ἐπικίχμε μᾶζυ, καθὼς σὰς προεῖπα.

Μεγάλωναν κείνα, μεγάλωνα κ' ἐγὼ, στὴ πονηριά.

Πάντοτε; ἐθεώρησα καὶ θεωρῶ ἀκόμα, κακὸ ν' ἀφίνουν τ' ἀγόρια νὰ παίζου μᾶζυ μετὰ τὴ θηλυκὴ ἐλεύθερα σὺν ἀδερφάκι.

Εἶνε ἀδύνατο αὐτὰ τὰ ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ ὅταν μεγαλώσουν, νὰ μὴ ἔχουν μιὰ μεγάλη σχέσι ἀνμεταξύ τους.

δὲ ἡ σκηνὴ ἐκεῖ ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸν Ἄντρον τῶν Νυμφῶνε κολλητὰ σένα σπίτι τοῦ κύρ Ντούνια.

Τοῦ νὰ ζουπιζῶνε μερικοὶ κλητῆρες τὰ 28 μετὰ πρόφασι τάχατες, πὼς θὰ σταίλου φρουρὸ, κατάντησε ἓνας νέος ἀστυνομικὸς φόρος, ἀλλὰ Καλλιγᾶ. Τουρκόπιστοι, παραδόπιστοι, σουφραντζίδες, κανάγιδες, ποῦ νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ σᾶς πιάσῃ καὶ νὰ σᾶς θερίσῃ ὅλους διὰ μιᾶς ἡ ἀραποβλογιά, καὶ νὰ σᾶς φάῃ ὁ σάρακκας τοῦ κακοῦ σπυριοῦ τὰ χέρια σας, ὥστες νὰ μὴ ἔχετε πλέον χέρια, γιὰ νὰ μᾶς φορολογᾶτε τὰ εικοσιοχτάρικα χαρᾶμ παρκαί.

Τὶ τσουδάλι εἶνε αὐτὸ παπᾶ;

— Ἐέρω κ' ἐγὼ, εὐλογημένοι, τῶρα τὸ πρωτοδέλω.

— Θὰ πῆσε κἀνένος ἀπὸ τὸ κάρρο. Ἄχυρο θάχῃ. Γιὰ δὸς τοῦ μιὰ κλοτσὰ νὰ δοῦμε τρίζει;

— Αἶ, οὐ, τσουδάλι, τί ἔχεις μέσα; Δὲν μιλά;. Νὰ λοιπὸν μιὰ κλοτσὰ. . . Βρὲ, βρὲ, αὐτὸ κῆτι ἄλλο ἔχει. Σὰ μαλακὸ πρᾶγμα φαίνεται, Μπᾶς κ' ἔχει ρούχα γιὰ πλῆσιμο; γιὰ νὰ τὸ σηκώσωμε. . . Ὡ διαόλε, αὐτὸ βραβεῖ ἓνα περιδρομο. . . Κῆτι: σὺν κεφάλι μοῦ φαίνεται δῶ. Ἐχει τὸ γούστο νὰ ἴηται κἀνέναν κλειψιμέτιο δαμάλι, καὶ νὰ κἀνωμε τὴ τύχη μᾶς σήμερα. . . Νὰ, νὰ καὶ ἓνα κρεμαστάρι, λέει ἀπάνω, Δημήτριος Χριστιανὸς, θὰ ἴηται τὸ ὄνομα κεινοῦ ποῦ τὸ ἔχει.

— Ἐγὼ λέω πὼς εἶνε γουροῦνι γιὰ λουκάνικα.

— Ὅχι νὰ μὴν ἴηται γκαμῆλια. Λύστο, ρὲ ἀδερρὲ, ποῦ τὸ τερνερίζεις.

— Μπαμπάκι, γιὰ νὰ δῶ κ' ἐγὼ. . . Μπό, μπό, μανουλά μου, μανουλά μου, μπό μπό, ἓνας βρουκόλακας. Μπό, μπό μούτρε. Φύγετε καὶ θὰ μᾶς φάῃ

Ἄμκ ἀνοίχτηκε τὸ τσουδάλι, εὐέθηκε ἓνας πῆθαμένος μέτα, ἔως 25 χρονῶ εἶχε μουσάκι, τοῦ ὁποῖου τὰ μοῦτρα ἔτανε σὺν σκυλοφαγωμένῃ. Ὀλοονὸς τοὺς ἔπιασε τρομάρα, εὐρέθηκε δὲ πετακμένος ἀπόξω ἀπὸ τὴ μπόρτα τοῦ ἔ. νεκροταφείου, τὴν ὥρα ποῦ ἀμο λῦσε ἡ ἐκκλησία. Ποιοὶ τὴν πέταξε νὰ κῆτι μετὰ τῆς ἀπάνθρωπο τρόπο, εἶνε ἀληθινὸ τὸ ὄνομα π.ῦ τοῦ εἶχαν σημειωμένο, πὼς πέθανε, δὲν εἶχε συγγενεῖς, δὲν εἶχε τίποτα χρήματα ἢ πράγματα, ἂν ἦτανε ξένος; Ὅ,τις ξέρετε σεῖς, ξέρω κ' ἐγὼ. Βρὲ παιδιὰ, δὲν ζοῦμε σὲ κακὰ χρόνια, θὰ μᾶς χαλάσῃ ὁ Θεὸς, μόνο νὰ κἀνωμε κᾶμμιὰ λειτανία.

Ἡ δὲ πολλὰς; σχέσεις καὶ τὸ πολὺ θάρρος; μεταξὺ νέων καὶ κοριτσῶν δὲν μ' ἀρέσουν καθόλου.

Αὐταῖς τῆς λεγόμενης οἰκογενειακκῆς σχέσεις δὲν μπόρεσα νὰ τῆς καταλάβω ποτές μου.

Ὅταν μεγαλώσουν, αὐτοὺς νὰ λέρῃ ὁ νέος στὴ νεανικὴ του φιλινάδα, τᾶχ γιὰ χωρτά.

— Θυμάσαι, ὅταν ἴηκατε μικρὰ τί κἀνωμε; Θυμάσαι πὼς φιλιώμαστε, θυμάσαι ποῦ παίζαμε τῆς καθάλας; στὸ τόπι; Αἶ, τί ζωὴ ἦτανε κείνη. Ἄθῶα. Τῶρα κᾶτου σείδα κᾶπου μέιδες. Δὲν παίζομαι καὶ τῶρα λίγο; Ἀπὸ μικρὴ σὲ εἶχα στὸ μάτι, ἐρκινόνουν πὼς θὰ γίνης, ὅπως καὶ ἔγινες ὠμορφοκόριτσο. Δὲν εἶνε, καὶ μὲν, κρέμα, νὰ συνκαζήσωμε μᾶζυ καὶ νὰ σὲ χρῆσῃ τῶρα ἄλλος;

Εἰς αὐτὰ δὲ τὰ χωρτὰ ἢ νέκεις ἀπκντοῦν ἀπάνω κάτω μετὰ ἐξῆς λόγια:

— Τῶρα πλέον πέρασε κείνος ὁ καιρὸς ποῦ εἶξερες. Τῶρα πλέον δὲν σοῦ γίνεται ἡ χίρις. Μακρὸν. Μὴ μὲν κοντοζυγεύης πλέον. Ἦσυχα. Χειρονομιάς δὲν περνοῦν. Πᾶσι πλέον, σώθηκαν τὰ χωρτά.

Αὐτὰ τὰ λόγια ὅμως εἶνε γιὰ τὰ μάτια, ἢ καληκῆς φιλιὰς εὐκολα δὲν ξεχνοῦνται.

Λίγο λίγο, τὰ λόγια αὐτὰ προοδεύουνε, τὰ λόγια γίνονται ἔργα, καὶ τὰ ἔργα φέρνουν κακὰ ἀποτελέσματα, καὶ τὰ κακὰ ἀποτελέσματα τὴν δικροροῶ, εἰ; τὴν ὅπρια ἐπέσαμε μετὰ μούτρε.

Αἶ, μπουρδὸρε,

φέρε μᾶς μπόρα, μωρὲ, ραπανάκια, αὐγά, σαλτσιότο, τυρὶ, γουρονῆσο. Φέρε καὶ δυὸ γαλόνια.

— Ὅχι ἓνα καὶ πάλι.

— Θὰ τὰ πιούμεε καὶ τὰ δυὸ. . . Ἄμᾶν, ἄς σφῆξῃ Βρὲ ρουριανόπαπα, θὰ τὴ πῆξῃ, ἢ νὰ μὴ σοῦ χύσω ὅλο τὸ γαλόνι ἀπάνω σου, καὶ τὲ κᾶνω, ἐν Ἴορδάνῃ βαρτυζομένου σου, κύριε Ρούφκ τη.

Στ' ἀρχιδιάκου τὸν ὄντὰ γάμοσ' ἐγινότανε.

πὲς, βρὲ μασκαρόπαπα, καὶ σὺ κἀνέναν τραγοῦδι. Φᾶε καὶ σὺ σακατογῆ, ποῦ νὰ χῆς μέσα στὸ καλυπάκι ποῦ φορεῖς. Βγάλε, μωρὲ, καὶ σὺ τὸ ράσο τὸ μασκαρένιο. Μπουρδὸρε, τὸ γαλόνι ποῦ μᾶς ἔφερες δὲν εἶνε σωττό. Πᾶρε τὸ καλυπάκι μου, πέρνει πιὸ πολὺ μέσα. Γέμιστο ξέχρηλο. . . Ἄνταμ ἀμάν.

Ἄν ἴηται κι' ἂν δὲν ἴηται, τοῦ στρατηγοῦ παιδί, ἐγὼ θὰ σὲ φιλήσω, κι' ἄς ἔμπω φυλακῆ!

Τραβάτε γαϊδούρια τὸ ἴσο. . . Δὲν ἔχει, ἀπόψε θὰ πᾶμε στῆς Μαμῆς.

Αὐτὰ ὅλα ἔδιναν καὶ ἔπερναν πρῆχτὲς τὴ Κυριακὴ στὴ μπουρῆα τοῦ Φιξ ἐκεῖ στὸ Κολωνάκι μεταξὺ τεσσάρωνε παπᾶδων, οἱ ὁποῖοι ἦτανε κουροῦνα. Τῶρα πηγαίνετε σεῖς, ἡ γυναικῆς σας νὰ φιλήσετε τὸ χέρι αὐτῶνε τῶν ἀχρειοπαπᾶδων.

Θεὸ ποῦ στέκει ἀψηλὰ καὶ σ' εὐλογοῦνε τόσοι, εἰς τοὺς τραγοπκᾶδες μᾶς δὲν βάνεις λίγη γνῶσι;

Κάθε τίμοσ ἀνθρώπος

πρέπει νὰ ἔχη καὶ τὴ γεναιότης, ὅταν μοῦ γράφῃ ἓνα γράμμα, νὰ γράφῃ καὶ τὸ ὄνομά του ἀπὸ κάτω του, καὶ ὅχι νὰ με θεωρῇ ἐμένα μαστροπῶ, γιὰ τῆς δικαῖς τοῦ ἀνοησίας. Παραγείματου χᾶριτος, μοῦ γράφουνε ἀπὸ τὸ Περαία, ὅτις στῶν ἀδελφῶνε Ἀγριωνίταις ἢ Μουλαράδες, ποῦ ὁ δεῦτερος ὀνομάζεται Γιάννης—κρέμας ποῦ ἔχομε τὸ ἴδιο ὄνομα—τὰ οἰνοπωλεῖά τους, τοῦτ' ἔστιν κρασπουλεῖα, μένουνε ὀληνηχτῆς ἀνοιχτὰ καὶ μαζεύονται ὅλοι οἱ λωποδύταις μέσα καὶ κἀνουν μερκαία. Μάλιστα πρὸ ἡμερῶνε ἐκλεψαν ἀπὸ τὸ βκπόρι ἐνοῦς παπᾶ 300 φράγκα, καὶ ἐχάλασαν ἓνα χαρτὶ τῶν 28 εἰς ἓνα ἀπὸ τα δυὸ, τὴν ἄλλη μέρα κουβάλησε ἡ ἀστυνομία κῆτι νοικοκυρέους στὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ δώσουν μαρτυρία, ἀλλὰ ὁ ὑπατιύνοσ τοὺς ἐδῶξε, γιὰτὶ δὲν ἦτανε γιὰ τὴν ἄστυνομία. Εἶνε αὐτὰ πράγματα γιὰ νὰ γράφωμε καὶ τὰ κᾶθενουν

καὶ στὸ ἐξωτερικῶς καὶ μᾶς λέν, βρὲ τί μασκαράδες εἶναι αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες; Ὅλ πῆτε καὶ πὼς τὰ γράφω γῶ, ἀροῦ εἶνε περὶ ρεζιλικιοῦ μᾶς; Καὶ καλὰ, ἂν δὲν τὰ γράψωμε αὐτὰ πὼς θὰ διορθωθοῦμε. Κοῦτσα, κοῦτσα κᾶσι ὁ γέρος τὸν ἀνήφορο, σιγὰ, σιγὰ, θὰ κόψωμε τὴν πᾶτα κακῆ συνήθεια ποῦ ἔχομε.

Ὁ Σύλλογος Βύρωνας ἢ

κλερτο—Βύρωνας, ἔμαθα, ὅτις ἐπροσκάλεσε ἀπὸ κάθε συντεχνία τρεῖς μέλη, γιὰ νὰ βγάνουν μιὰ ἐφημερίδα, σὺν τὴ δική μου εἰς τὴ γλώσσᾳ του λαοῦ, καὶ νὰ ὑπερασπίζεταί τὰ συμφέροντά τους, καὶ νὰ μπκίνουν ὅσα χρήματα θὰ κερδίζουνε στὸ ταμεῖο τῶν συντεχνειῶν.

Βρὲ ἄτιμοι κλέφτες, ποῦ φάγατε τὰ χρήματα τοῦ ἀγαλμάτου τοῦ Βύρωνα, π.ῦ κἀνατε στὸ Μετολόγι, ποῦ κλέψατε καὶ πουλήσατε τὰ βιβλία τοῦ σύλλογου, καθὼς καὶ μετὸν Ἀστεράθ σᾶς τὸ ἀπόδειξα, καθὼς καὶ μετὸν Ἀργύλογο, γιὰτὶ, βρὲ μασκαράδες προτήερης αὐτὸ τὸ πᾶγμα δὲν τὸ συλλογίζεσαστε; Καὶ ἀροῦ τοὺς λέτε τοὺς ἀνθρώπους, ὅτις θὰ τοὺς δόσετε τὸ θ.σαυρὶ τοῦ Λαύριου, πὼς τοὺς γυρεύετε νὰ καταβάλουνε παρᾶδες; Βρὲ ἐγὼ γράφω, ὅτις κἀνένος δὲν ἐρχομαι πληρωμῆ, κα. ὀλωνῶνε τῶν συντεχνειῶν εἶνε ἡ ἐφημερίδα μου δική τους. Ἦρθανε ὅλκεις ἡ συντεχνιαῖς καὶ μοῦ ἐξεφράσανε τὰ παρᾶπονά τους, καὶ ὅλα ὅσα χωροῦσε τὸ φύλλο μου τὰ ἔβανα, χωρὶς πληρωμῆ. Τὶ θέλετε, βρὲ ἄτιμοι, κλέφταις, ἔχετε σεῖς νὰ δεῖξετε τίμοιο παρᾶθόν; Ἐννοεῖτε νὰ βγάνετε νέο κᾶνιφέστο κλεψᾶς; Ἄμ δὲν περᾶ ἡμπογιά σας. Κυττάξετε κακομῆριδες, καλὰ, νὰ μὴ σᾶς ἀπολύσω τὸν ἐργατικὸ λαὸ καὶ σᾶς κἀνῃ τὰ καλυπακῆκια σας φυτίλια φυτίλια. Πειραιώταις στὰ ὄπλα, καὶ Πλακιώταις στὸ μαχαίρι. Σεῖς δὲ Ψυριώταις νὰ ἴητε ἐπίκουροι, ὅλοι δὲ οἱ ἄλλοι στὴν ἐφεδρεία.

Βγῆκε

κ' ἓνας Γελαστῆρος, νέκ ἐφημερίδα σατυρικῆ, καὶ ξέρετε τί λέει; Τὶ λέει; Νὰ λέρῃ τὸ κακὸ τῆς τὸν ἄμπακο.

Πῆγα νὰ τὸν διαβάσω, ἀλλὰ τί νὰ σᾶς πῶ, μοῦρθε σὺν νὰ ἴηται σιναικῆ με γάλα.

Φαίνεται νὰ ἴηται κι' αὐτὴ σὺν τὴν ἐφημερίδα τοῦ Βύρωνα.

Ὁ Καλλιγούλης

εἶνε καὶ αὐτὴ νέα ἐφημερίδα ποῦ ἐξεδόθηκε χθὲς, εἶνε τοῦ παστρικοῦ Κοκοράβα τοῦ περιβόητου πολυτεχνίτη, καὶ ἀπομιμήθηκε τὸ σχέδιο τῶν γραμμῶν τοῦ Παλιᾶθρώπου, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ὄνομα Καλλιγούλης, ἦτοις Καλλιγᾶς, καταλα-

Τριῖδα ὁμοούσιος.

φαίνεται, ὅτις εἶνε κομματική. Θὰ βαστάξῃ ἀπὸ τὰ σύκα ὡς τὰ κερύδια, σὺν τὸν *Τραμποῦκο*, σὺν τῇ *Ρουκέτα*, σὺν κἀποια *Φάλαγγα* καὶ σὺν τὰ περρητήματα τοῦ *Κάλλου*, καὶ σὺν τὸ *Μηδέρ*. Φάτε, κερατιδες τῆ ζωῆ σας καὶ σεῖς σὺν καὶ μένα στὴ σατυρογραφία, κί ἀπὲ ἐλάτε νὰ μετρηθοῦμε. Νομίζετε πῶς κάθε μέλισσα κάνει μέλι; Τὸν κακὸ σας τὸν καιρὸ σ' ἓνα μπάλωμα γερὸ, καὶ τὴν ἀναποδιασμένη σας.

Φάε φόρους, Τσαρλατάνε!

Ποῦ εἶνε ἡ σάτυραις τοῦ Σούτσου, ποῦ τοῦ Καρύδη, ποῦ τὰ τραγούδια τόσων ποιητῶν, ποῦ τραγουδοῦμε ἀκόμα στοὺς δρόμους καὶ τὰ μαθόνουμε ἀπόξω ἀπὸ τῆς Ἀνθοδέσμης; Τὸν Καρύδη ἀντικατάστησε ἓνας ψόφιος ποιητής, ὁ φίλος μου Σουρῆς, τὸν Σούτσο, ὁ ζητιάνος Παράσχος, ποῦ πῆγε στὴν Ἀλεξάντρα, καὶ στὴν Μπόλη καὶ ζητιάνευε σὺν τὸ διακονιάρης καὶ ἔκαμε σπιτι μετὰ τὰ βρωμοποιήματά του, ἀπαγγέλλοντας στίχους σὺν τὸ τυφλὸ ζητιάνο μετὰ τὴ λύρα του στὴν Ἀθήνα,

Τρεῖς γειτονοπούλαις μου, ἡ Δανάη, ἡ Ἀνδρομάχη καὶ ἡ Φιφίτσα, καὶ ἡ τρεῖς ἀπάνω στὴν ἀνθὸ τους, ποῦ εἶχον παῖφι πλέο νὰ πηγαίνουν σχολεῖο, μοῦ εἶχαν ριχτῆ, ἡ καλλιτέρα τῆς εἶχα γὼ ριχτῆ νὰ τῆς κάνω ἐργολαβία.

Τὰ ἔβλεπαν ὅμως καὶ κείνα τὰ μασκαροκοίτσι.

Ἐγὼ δὲν ἔχαμπάριζα ἀπὸ αἰσθήματα, τὸ φάτε μάτια ψάρια δὲν τὸ ἐννοοῦσα.

Ἦθελα τῆς δουλειᾶς μου παστρικάις καὶ γλήγοραις.

Ὅταν πετύχονα τὴ μία, ἔβριζα τῆς ἄλλαις, ὅτι ἦτανε ξεροκαγκάγιας, ἀσχημες, κακορίζικες, καὶ εἰς αὐταῖς πάλι ἔλεγα γιὰ τὴν ἄλλη τὰ ἴδια.

Αὐταῖς δὲ πάλι ξεσυνερίζονταν ἀναμεταξύ τους καὶ ὄλο κακολογοῦσε ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, ὅτι εἶνε ξεπαρμένη, ἔχει τὴ μύτη τῆς ψηλὰ, γιὰτὶ πιστεύει πῶς ἦτανε αὐτὴ καὶ ὄχι ἄλλη στὸ κόσμο στὴ μορφή, καὶ ὅτι δὲν τὴν παρχύγενε καμμιά στοὺς τρόπους.

Καὶ ἡ μανὰδες τους δὲν ἠσύχαζαν κί αὐταῖς, ἀλλὰ ὄλο καὶ τῆς καμάρωναν, καὶ ἔλεγε κάθε μιὰ πῶς θὰ παντρέψῃ τὴ κόρη τῆς χωρὶς π.ο.κ.α, καὶ ἄς ἦναι καλὰ ἡ μορφή τῆς, καὶ ὅτι τὴν γηρεύουν δικηγόροι καὶ γιατροὶ καὶ βουλευταῖς ἀκόμη γιὰ τὰ προτερήματά τῆς.

Μιὰ μέρα ποῦ ἔλειπαν στὴν ἐκκλησιὰ τὰ γραΐδια, εὐρήκαμε εὐκαιρία νὰ παίξωμε τὴ τυφλομουίγα, ἐγὼ, ἐκεῖνες ἡ τρεῖς κί ἓνα ἄλλο ἀκόμη κορίτσι, ἀπάνω κάτω ὡς 35 χρονῶ. Ἐκανε κί αὐτὴ τὴ μικρὴ, καὶ ἀνακατονότανε μετὰ τὰ κορίτσα, καὶ

τὰ δὲ ὠμορφὰ τραγούδια τῶν λυρικῶν ποιητῶν, ἀντεκαταστήσανε τὰ μασκαροποιήματα τοῦ φίλου Δ. Καμπύρογλου, τοῦ δικηγόρου, περὶ τούρτας καὶ λουκουμάδων καὶ τοῦ *Ραμπαγά*.

Ἄει σ' κτ' ὁ κεραταδες ποῦ θέλετε νὰ τὰ βάνετε μετὰ μένα.

Αὐτὴ ἡ μασκαροσκηκούλα θέλει μιὰ γροθιά.

Γιὰ τὸ Θεὸ,

τὶ κακὸ εἶνε κείνο ποῦ γίνετα στὶ χτήματα τὰ ἐξωχικὰ τῶν ἀνθρώπων; Ἐκεῖ πλέον δὲν ὀρίζει κανεὶς, τὸ χτήματ' αὐτοῦ, γιὰτὶ κάθε ἓνας μπορεῖ νὰ μπῆ νὰ βοσκήσῃ τὰ χτήνη του στὸ χτήματ' σου ἀδιάκριτα καὶ νὰ σοῦ τὸ καταστρέψῃ, χωρὶς νὰ ἔχη τὸ δικαίωμα σὲ καμπόσους ἀγροτικούς ὑπαστυόνους καὶ ἀγοροφύλακας νὰ κἀνης παρατήρησις, γιὰτὶ εἶνε, ἐν τῇ μαχαίρα μου ζήσομε. Βρὲ Τρικούπη, ποῦ ζοῦμε; Θὰ πῶ νὰ ἰναερεθῶ στὴ μοι.αρχία, στὸ Σπυρο-Μήλιο, ν' ἀναφέρω ὄλα τὰ παράπονα τῶν πολιτῶν, τῶν χτηματιῶν, καὶ ἂν δὲν σ' ἀμολύσῃ αὐτὸς μιὰ ἐνωματῖα χωροφυλάκων, νὰ τοὺς φέρουν ὄλους μέσα ἐπ' αὐτόφωρο κλέφτοντας, νὰ μοῦ τρυπήσῃ τὴ μύτη. Ἐρεῖς αὐτὸς δὲν χωρατεύει. Ἐρεῖς τὴ χωροφυλακὴ σὲ θεογνωσία, καὶ ἔμαθε τὸ σκυλὶ τῶν ἀφέντῃ του.

Ὅλα

ὄσα μοῦχετε, γράφει θὰ τὰ βάνω μεθαύριο μετὰ ψιλὰ γράμματα, γιὰ νὰ λειψουν τὰ παράπονα.

Ἄτομικὰ μοῦ.

Κανένα δὲν δέχομαι συνδρομητῆς ἀπὸ τῆς Ἐπαρχίας καὶ Ἐξωτερικοῦ, ἂν δὲν μοῦ στείλουν πρῶτα ἡ συνδρομῆς.

Σόλους τοὺς ἐπαρχιώταις ἐντίμους πωληταῖς μου, ὅσοι δὲν μοῦ στείλουνε ὡς τὸ τέλος τῆς ἐρχομένης ἐβδομάς τὸν παρὰ τῆς πούλης, θὶ πάψω τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου. Ὅλα δὲ τὰ γράμματα, ἄς περιέχουνε καὶ 10 λεφτὰ, πρέπει νὰ ἦναι ἐπὶ σύστασις.

Παληγάνθρωπος

Ἰσα ἴσα ἔπεσε σ' αὐτὴ τὸ φτυσμένο καὶ ἀφτυστο κεραμιδάκι νὰ τῆς δέσωμε τὰ μάτια.

Ἐγὼ καὶ ἡ Φιφίτσα χωθήκαμε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἡ Ἀνδρομάχη ἀνέβηκε ἀπάνω στὸ τραπέζι, ἡ Δανάη ξαπλώθηκε στὸ κρεβάτι, καὶ ἡ ἄλλη ἡ ξένη ἐκρύφτηκε ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ κανάτι τῆς πόρτας. Ἡ τριανταπενταροῦσα ἀρχισε νὰ ψάχνῃ. Ὅταν ἔφτασε κοντὰ μας, μοῦ λέει σιγὰ ἡ Φιφίτσα σ' αὐτὴ. — Ἀρπαχτῆς τὸ πόδι.

Ἄφορμὴ ἦθελα. Φτάνει κοντὰ μου καὶ τῆς ἀρπῶ τὴ παντοῦφλα καὶ τὴ βγάζω. Ἐκεῖνη νόμιζε, πῶς ἦτανε κάμμια ἀπὸ τὰς φιλινάδας τῆς καὶ ἔσκυψε νὰ με πιάσῃ. Τὴν ἀγκαλιάζω ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὴ τραβῶ ἀπὸ κάτω. Ἡ Φιφίτσα λυγώθηκε στὰ γέλοια, ἐνῶ ἡ ἄλλαις μούκαναν σχήματα νὰ τὴν φιλήσω, καὶ βγῆκαν ἀπὸ τοὺς κρυφῶνες τους καὶ τὴν τραβοῦσαν ἀπὸ τὰ φουστάνια. Ἐκεῖνη φώναζε, πῶς δὲν τὸ βάζει, ἔτσι τὸ παιγνίδι. Στὸ μεταξύ ξεφύγω γὼ, βγάξω τὸ γεροντοκόριτσο τὸ μαντύλι ἀπὸ τὰ μάτια καὶ με κινήσῃ στὴν ἄλλη κάμρα, εἰς τὴν ὁποία ἄμχ ποῦ μπῆκε ἀπὸ πίσω μου, ἔκλεισαν ἡ ἄλλαις τὴ μπόρτα καὶ φώναζαν. — Τσαμάκωστην τῶρα ποῦ ἦστε μονάχοι. Πιάστε σεῖς ἡ ἄλλαις τὴν ἄλλη πόρτα νὰ μὴ ξεφύγῃ. Ζούπατῃνε. Ἐν τούτοις ἐγὼ μέσα στὴ κάμρα εἶχα πιάσει πόλεμο φοιχτὸ μετὰ τὸ γεροντοκόριτσο, καὶ τί ἔκανα θὰ σὰς τὸ πῶ στὸ ἄλλο φύλλο, γιὰ νὰ σὰς δείξω, ὅτι ὅσο μικρὸς κί ἂν ἦναι ὁ λύκος, ποτέ του δὲν μπορεῖ νὰ πιζῆ μαζύ του τὸ ἄρνι, ὅσο μεγάλο κί ἂν ἦναι.